

THE NATIONAL UNION IS A TRAP
THE PROLETARIANS HAVE NO COUNTRY

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΑΓΙΔΑ
ΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΠΑΤΡΙΔΑ

"ΞΕΝΟΙ" ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΔΕΛΦΩΙΑ ΜΑΣ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΠΡΟΒΟΛΗ
ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ: «ΙΣΜΑΗΛ»
ΠΕΜΠΤΗ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ
8:00 μ.μ. στην κατάληψη
ΑΛΚΑΜΕΝΟΥΣ 73 κ' ΤΑΡΣΟΥ
π λ . Α τ τ ι κ ή ς

Πρωτοβουλία ολικών αρνητών στρατεύσης
Κατάληψη Αλκαμένους
Συντρόφοι - Συντρόφισσες

FILM PROJECTION:
« I S M A I L »
at Thursday 15 June, 8:00 p.m.
at the squat of
Alkamenous 73
& Tarsou - Attiki square

ANARCHISTS ARMY'S DENAIERS
SQUATTERS OF ALKAMENOUS 73
and COMRADES

ΟΥΤΕ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΟΥΤΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΚΑΤΩ Ο ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ: ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ χαρακτηρίζεται το πολίτευμα της χώρας στην οποία έχουμε να γεννηθούμε. Δημοκρατία, βασιλευμένη, κοινοβουλευτική, προεδρική, κτλ, δημοκρατία και πάνω απ' όλα ελληνική. Μια μειοψιφική κάστα ανθρωπόμορφων τεράτων διαχειρίζεται και εξουσιάζει τις ζωές μας, τις ανάγκες μας και τις επιθυμίες μας. Διατηρεί την επιβολή της, χρησιμοποιώντας ταυτόχρονα δύο τρόπους: την στιγνή βία και την καταστολή από την μιά (μπάτσοι, στρατός, εγκλεισμός) και από την άλλη την προπαγάνδα (εκπαίδευση, θέαμα, Μ.Μ.Ε.) και το μοίρασμα (περιορισμένων) εξουσιών στους υπηκόους της, κατά το δόγμα «ΔΙΑΙΠΕΙ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΕ» (η δέ γυνή να φοβάται τον άντρα, ο μαθητής το δάσκαλο, κ.ο.κ.).

Σαν υπέρτατα ιδανικά της δημοκρατίας, θεωρούνται οι κάθε είδους θεσμοί που η εξουσία διαμορφώνει, με κυριότερους αυτούς της οικογένειας, της πατρίδας και του κράτους, της θρησκείας, της ιδιοκτησίας, του εμπορεύματος, της εκμετάλλευσης, κ.τ.λ. Ο "κυρίαρχος λαός" βασική προϋπόθεση της δημοκρατίας "μας", μοιρολάτρης όπως πάντα, αυτοεπιβιβαιώνεται κάθε 4 χρόνια "διαλέγοντας" τους εκπροσώπους του, χωρίς όμως από 'κει και πέρα να έχει το παραμικρό έλεγχο ή παρέμβαση στο "έργο τους". Μας λένε πως καλός δημοκράτης είναι αυτός που εκκλησιάζεται τακτικά, αγαπάει την πατρίδα του και την οικογένειά του, δεν ασχολείται με τους άλλους, εμπιστεύεται και ανέχεται τους ανωτέρους του νομιμοταγής, γαμμάει την γυναίκα του χαμογελώντας και ξεσπά μονίμως μα διακριτικά στους κατώτερους του. Είναι φιλόδοξος, διψάει για χρήμα, τιμή και άνοδο στην σκάλα της ιεραρχίας. Εκμεταλλεύεται και καταπιέζει συνειδητά συνανθρώπους του για να πετύχει, πιστεύοντας στο δόγμα "ο θάνατός σου - η ζωή μου". Γνωρίζουμε πως δεν υπάρχει καλός και κακός δημοκράτης, ρίχνοντας

που και που νερό στο κρασί, υπάρχουν μόνο εξουσιαστές και εξουσιαζόμενοι, υπوتاγμένοι και αντιστεκόμενοι.

Τα όρια μεταξύ φασισμού και δημοκρατίας είναι δυσδιάκριτα. Έτσι κι αλλιώς ο ένας τρέφει τον άλλο. Έτσι κι αλλιώς και το '67, για παράδειγμα, δημοκρατία είχαμε. Παρόλα αυτά υπάρχουν και κάποιες διαφορές: **Ένα φασιστικό καθεστώς** βασίζεται κατά κύριο λόγο στην ωμή βία και την καταστολή απ' ότι στην προπαγάνδα και στο μοίρασμα εξουσιών στους υποτακτικούς του. Δεν αφήνει περιθώρια αμφισβήτησης, αντιθέτως με τη δημοκρατία που τα χρησιμοποιεί για τον εκσυγχρονισμό της. Ένα φασιστικό καθεστώς δεν επιδιώκει ενδιάμεσα στάδια, θέλει μόνο αφέντες και μόνο δούλους κάτι που η δημοκρατία επιδιώκει με αργούς ρυθμούς και καμουφλαρισμένα. Ένα φασιστικό καθεστώς κατά κύριο λόγο μένει στάσιμο, η δημοκρατία διαρκώς εξελίσσεται... Ωστόσο βασίζονται στις ίδιες αξίες: στους θεσμούς, στη θρησκεία, στην οικογένεια, στην πατριδολαγνεία, στην ιδιοκτησία, στο εμπόρευμα, στην εκμετάλλευση, κ.τ.λ. Αυτό που αγαπάνε όμως πιά πολύ απ' όλα φασισμός και δημοκρατία είναι **το κράτος**, τον απόλυτο εξουσιαστικό μηχανισμό διαχείρισης των ζώων μας. Αυτό το τερατούργημα το έφευραν οι εξουσιαστές και με μακροχρόνιους πολέμους επέβαλλαν στην κοινωνία. Τον ύπατο συντονιστή των εξουσιών της άρχουσας τάξης, που με στιγνούς υπολογισμούς καθορίζουν τις ανάγκες, τις επιθυμίες μας, δικαιολογούν τη ζωή ή το θάνατό μας.

Γνωρίζουμε πως ο καλός φασίστας είναι αυτός που τακτικά εκκλησιάζεται, αγαπάει υπερβολικά την οικογένειά του και την πατρίδα του, εμπιστεύεται απόλυτα τους ανωτέρους του, είναι νομιμόφρων, ασχολείται μόνο με τον εαυτό του, γαμμάει την γυναίκα "του" βρίζοντας και ξεσπά μονίμως στους κατώτερους του. Είναι φιλόδοξος, διψάει για χρήμα, τιμή και άνοδο στη σκάλα της ιεραρχίας. Εκμεταλλεύεται και καταπιέζει συνειδητά συνανθρώπους του για να πετύχει, πιστεύοντας ακράτητα στο δόγμα "ο θάνατός σου - η ζωή μου". Γνωρίζουμε καλά πως δεν υπάρχουν καλοί ή κακοί φασίστες, υπάρχουν μόνο ενεργοί και ηττημένοι, ζωντανοί

και νεκροί.

Μέσα απ' τον τρόπο ζωής που μας έχει επιβληθεί να ζούμε και να μεγαλώνουμε, μας φέρνουν πολύ συχνά στο σημείο να πιστεύουμε πως δεν υπήρξε ποτέ απόλυτη **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**. Και 'μεις, μικρά γατάκια ακόμη που δεν έχουν ανοίξει τα μάτια τους, περιπλανώμαστε στις ήδη υπάρχουσες διαδρομές, χρησιμοποιώντας τα δεδομένα που μας έχουν δώσει. Και να που πάνω σε δικά μας βιώματα, δοκιμάζουμε και δοκιμαζόμαστε, απορρίπτοντας και δημιουργούμε, τα δικά μας ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Η προσωπική του καθενός και της καθεμιάς μας είναι γεμάτη με απελευθερωτικές στιγμές. Ποικιλόμορφες εκρήξεις μικρής ή μεγάλης έντασης, που στο πέρασμα τους άφησαν πίσω υπολείματα του παλιού κόσμου. Και να που αντικατάστησαν προσωπικές αξίες και συνειδητές επιλογές. Ακόμη και μέσα σ' έναν εξολοκλήρου αλλοτριωμένο κόσμο - μακριά από κάθε είδους ελεύθερη και συνειδητή επιλογή - βιώσαμε εκρήξεις, ζήσαμε απελευθερωτικές στιγμές. Στο σύνολό τους οι προσωπικές μας ιστορίες συνθέτουν την ιστορία του ανθρώπινου γένους. Διαδρομή που στο πέρασμα των αιώνων σημαδεύτηκε και συνεχίζει να σημαδεύεται από ιστορικά γεγονότα εκρηκτικής απελευθερωτικής ισχύος. Από την εξέγερση του Σπάρτακου στην αρχαία Ρώμη, την κομμούνια των Παρισίων, την εξέγερση στην Κροστάνδη, τον ισπανικό εμφύλιο, έως την εξέγερση των Zapatistas στο Μεξικό. Αυτό που σάν αναρχικοί επιδιώκουμε είναι να σχηματίσουμε σε εικόνα το πάζλ των καθημερινών μας απελευθερωτικών εκρήξεων προσωπικών και κοινωνικών. Ενώ ταυτόχρονα να οξύνουμε τα κοινωνικά κριτήρια και τις αντιθέσεις ετσι ώστε να είναι η επιλογή της κοινωνίας στην οποία ζούμε, ευλικρινής, απέναντι στο δίλλημα υποταγή ή ελευθερία. Γνωρίζουμε, τέλος, καλά πως ουδέποτε υπήρξε πραγματικά ελεύθερος άνθρωπος τη στιγμή που δίπλα του υπήρχαν χιλιάδες φυλακισμένοι. Γι' αυτό και ο αγώνας δεν μπορεί να είναι παρά μόνο καθημερινός, απέναντι στα καρκινώματα του εξουσιαστικού πολιτισμού που εμείς οι ίδιοι κουβαλάμε, αλλά και σε μόνιμη σύγκρουση με το κράτος και με κάθε μορφή καταπίεσης και εξουσίας.

Δεν ξεχνάμε, δεν συγχωρούμε τις δολοφονίες, τις αυτοκτονίες, τους τραυματισμούς και τις φυλακίσεις των συντρόφων μας. Συνεχίζουμε στον κοινό μας αγώνα ενάντια σε κράτος και αφεντικά, μέχρι την κοινωνική απελευθέρωση ή το τέλος μας.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ ΝΑ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΜΑΣ, ΟΥΤΟΠΙΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΝΑ ΖΟΥΜΕ ΥΠΟΤΑΓΜΕΝΟΙ.